

„Se on ilka hea, et meie kahhekesti olleme,“ ütles Willem mõnne näddala pärrast, „meie woime mitme asja polest teine teist aidata. Minna annan sulle ramatud, mis minnul tarwis ei olle ja sinna annad mulle ja neise leigile tinti.“ „Ja kii so tint ka assi on, selle wasto mis mulle antakse,“ naeris Bridli. „Olgo kii weike assi,“ ütles Willem, ommeti lähheb tedda ifka tarwis. Ja näita seie, mis illus, uus tuggew waat se on, ni parras selgas landa, se ei wõinud ka wägga raske olla, kui ta täiski olli; kust ja selle ka said?“ „Minno armas wend Hannes, teggi sedda mulle. Ei ta olnud raske ühtegi. Omma käega leikas temma seie põhja peale weskiratta mällestuseks ja minno nimme esimesesed pokstawid. Tinti plekkid ja tolm on neid wähhe seggaseks teinud. Agga wata nüüd,“ ütles ta, kui ta nattufe aega olli pühkinud ja puhhastanud. „Siin on selgeste weskirattas, ja siin P. K. Bridli Klipmüller. Se on mulle minno wennast ainsaks mällestuseks jänud; isfäst ei olle mul muud, kui temma armsad maenitsuse sannad, mis temma wimiste päwade sees enne kui teine teisest lahkusime, mulle ni mitto lorda ütles.“ Bridli silmi tuli wessi, ja Willem tahtis temma meelt lahutatada ja ütles: „Woi nisuggune on weskirattas, üksford tahhan ma isja palluda, et temma meiega ühte weskifotta lähheb. Weskif seest nähha woib illus olla.“ „Jah,“

ütles Bridli, „et ta kii ni wägga kunstlik masin ka ei olle, siiski on ta illus kii nähha, minnul olleks kii hea meel ollema mõnneist acast jälle weskifotta minna watama.“ „Tõest minna tahhan üksford isja palluda,“ ütles Willem. „Agga üttele mulle, kust ja jälle tinti said, kui se esimesenne jäggo otjas olli?“ „Se ongi ifka sesamma esimesenne jäggo, mis wend isse mulle walmis teggi; nattoke wihmawet ollen ma agga wahhest peale korjanud, kui ta passuks jäi, ja kui ta wimaks olleks liig weddelaks jänud, siis ma olleksin mõnne koppita eest tinti pulwert ostnud ja sisse pannud. Agga siiski ei maksnud se kaup palju ja ei olleks mind toitnud, agga ennamiete andud head inimesesed mulle sedda tüüki leiba ilma rahhata, mis ma söin.“ „Siis ei olle sul wiist sugugi kahjo, et se kaupleminne sul lõppes;“ ütles Willem, „ja parrem on ometi siis kolis laia, et kii õppimine ka wahhest raske on.“ „Oh tuhhat lord parrem,“ ütles Bridli, „parrem on tööd tehha ja õppida kui kerjata, olgo ta nüüd kauplemiese nimme peal ehk paljas kerjaminne. Ja hakkame nüüd õige õppima, minnul on jo mitto asja ni wägga wõerad wast.“ „Jah, hakkame peale,“ ütles Willem, „ja kui meie walmis saame, siis laulame Alpenmäggede-laulusid! — Ja las tead, Bridli, mis minno mõttes on, meil, sinna rahwal on se wiis Souluks teine teine teist rõmuatada, lapsed piitawad